

Arrest

nr. 204 935 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ROLAND
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat F. ROLAND en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 april 2017 en op 7 juni 2017.

1.3. Op 14 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 september 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn te zijn uit de Westelijke Jordaanoever en geboren te zijn op 19 juni 1960 in het dorp Beita, deelgemeente Beita al Tahta, in de provincie Nablus. U bent lid van de Y.(...) stam, een stam die voornamelijk in Yemen woont. U woonde heel uw leven in het dorp Beita al Tahta en kent de gemeenschap goed. Uw vader was bemiddelaar die sociale conflicten oploste. Uzelf begon op jonge leeftijd te werken in Israël, eerst drie jaar in een veebedrijf, nadien werd u vloerder in de bouwsector. U bleef wonen in Beita, trouwde en kreeg vijf zonen en twee dochters. U werkte in Tel Aviv, in Haifa en elders in Israël waar uw bedrijf Selbuni afdelingen had. Dat bedrijf regelde uw werkvergunning zodat u geen problemen had om in Israël te werken waar men u trouwens kende als R.(...) en niet onder uw eigen naam. U hield uw job vol ook al werd u in het jaar 2000 gediagnosticeerd met suikerziekte. U bleef vloerder tot september 2013 toen u een operatie diende te ondergaan aan uw oog vanwege suikerziekte. In totaal oefende u dit werk van vloerder gedurende 43 jaar uit in Israël in kader waarvan u, nadat u vijftig jaar oud was, ook zonder toestemming kon reizen. Afhankelijk van uw job ging u dagelijks heen en weer tussen Israël en de Westbank of verbleef u twee à drie weken in Israël of de Westbank vooraleer weer te gaan werken. In uw geboortedorp Beita bekleedde u daarnaast, in de voetsporen van uw vader, de functie van sociaal bemiddelaar. In 2007 werd u als bemiddelaar verkozen bij de lokale Fatah werking in Beita waarbij u in een kabinet zat onder de secretaris maar weinig verantwoordelijkheid droeg en enkel om advies gevraagd werd in sociale conflicten. Op 15 augustus 2007 was er een vergadering waarop u aanwezig was en waarop beslist werd dat na de staatsgreep van Hamas in Gaza, de Hamas leden uit de gemeenteraad gezet zouden worden. U werd aangeduid om de Hamas leden dit nieuws te gaan vertellen, wat u deed door hen ermee te dreigen dat indien ze niet vredevol aftraden, er wel eens geweld zou kunnen worden gebruikt door jongeren van Fatah en de gemeenteraad hen niet zou kunnen beschermen. De Hamasleden stapten op en bleven wonen in uw regio, dit waren trouwens verre familieleden van u. Sindsdien krijgen uzelf en uw gezin meerdere malen per week tot dagelijks dreigtelefoons. In november 2007 vluchtte de secretaris van Fatah onder wie u werkte, N.(...) a.(...) S.(...), naar Noorwegen met zijn hele gezin na bedreigingen door Hamas. Uzelf bleef gewoon werken in Israël en keerde iets sporadischer terug naar Beita waar u en uw gezin bleven wonen.

U contacteerde naar aanleiding van de bedreigingen het hoofd van Fatah in Nablus die u aangaf u geen zorgen te maken. U negeerde dan ook de telefonische bedreigingen. Drie van uw vijf zonen hadden in de loop der jaren de Westbank verlaten, maar geen van hen deed dat omwille van uw problemen. Twee van hen vertrokken via gezinshereniging naar België, een derde met een toeristenvisum naar Noorwegen, waarna hij een statuut kreeg. Hij was op zoek naar een beter leven, zo stelt u. Uzelf bleef werken in Israël en wonen in Beita waar u wekelijks/dagelijks telefoons bleef krijgen. Door uw suikerziekte kon u vanaf 2013 niet meer werken en kwam u volledig terug in Beita wonen waar u zich meer in uw gemeenschap liet zien. In oktober 2013 poogden drie gemaskerde mannen u te ontvoeren uit uw wagen. Ze sloegen op uw auto en u kon ternauwernood ontsnappen. Door het gebroken glas verwondde u uw vinger en moest u die viermaal laten hechten. U diende klacht in bij de politie tegen onbekenden. U kon niet zeggen welke kleur de auto had noch andere nuttige informatie geven. U wilde nog steeds niet vluchten. Wel probeerde uw zoon in Noorwegen sinds 2013 een (toeristen)visum voor uzelf en uw vrouw te regelen naar Europa. In 2013 mislukte dit. In 2014 lukte dit voor uw vrouw. U diende geen visumaanvraag in om uw vrouw meer kansen te geven. Uw vrouw kwam voor 45 dagen naar België, waarna ze terugkeerde naar de Westbank. Op 4 december 2014 om 22u werd uw huis beschoten en getroffen door vier kogels. U was op dat moment thuis met de kinderen. U ging naar de politie die u niet konden helpen. Diezelfde avond kreeg u andermaal een dreigtelefoon met de boodschap dat diegene die tegen Hamas werkt, vermoord moet worden. De politie luisterde uw telefoon af en kon niets doen daar men belde via een openbare telefoon.

In 2015 diende uzelf een (toeristen)visumaanvraag in voor Noorwegen dat u verkreeg. U vertrok meteen naar België om uw zoon te bezoeken. Uw plan was om naar België en Noorwegen te reizen en dan terug te keren naar de Westbank daar u het gevaar in de Westbank op dezelfde hoogte plaatste als het gevaar in België op uw leeftijd. Op 27 juli 2015 kwam u aan in België. Op aandringen van uw zonen in België, diende u op 15 november 2015 een asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vreest bij terugkeer door Hamas te zullen worden vermoord en dat uw kinderen op hun beurt de dader(s) zullen vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u bij het CGVS volgende (originele) documenten voor: paspoort, identiteitskaart, verklaring Fatah, identiteitskaarten zonen, betaalbewijs Bank of Jordan. Ook

legde u een kopie neer van uw vliegticket naar België. Tot slot legde u een dag na afloop van uw tweede gehoor een overzicht van uw medische documenten neer in kopie.

In België werd u na uw aankomst gediagnosticeerd met chronische leukemie waarvoor u behandeld wordt.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat na uw verklaringen in kader van uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag CGVS aangeduid met (I) d.d.10/04/2017 en zie gehoorverslag CGVS (II) d.d.07/06/2017) geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld ten overstaan van Hamas in de Westbank.

Ten eerste gaf u aan dat u initieel persoonlijk geen asiel wenste aan te vragen bij uw aankomst in België, i.c. op 27 juli 2015 (CGVS (I) p.13). Uw doel was immers een familiebezoek te brengen aan drie van uw vijf zoons die zich reeds zeven tot negen jaar in België en Noorwegen bevinden, en dit met een (toeristisch) visum van twee maanden met de bedoeling nadien terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever (CGVS (I) p.13). U stelde expliciet dat de bedoeling van uw reis naar Europa was uzelf te ontspannen, de wereld te ontdekken, dat u wilde rondreizen in België en Noorwegen gelet dat het uw eerste vlieguren zouden zijn (CGVS (I) p.13). U gaf aan dat u uw risico op de dood of ziekte in de Westbank niet groter inschatte dan in België gelet op uw leeftijd (CGVS (I) p.13). Doch, omdat uw zoons in België erop aandrongen een asielaanvraag in te dienen voor uw veiligheid, ging u twijfelen aan deze bevindingen en uiteindelijk ging u op hun vraag in om asiel aan te vragen (CGVS (I) p.12-13). U diende bijna twee maanden na uw aankomst in België, i.c. op 15 september 2015, een asielaanvraag in (zie Verklaring DVZ, p.11, Punt 37). Uit dit gedrag op zich kan geen gegronde vrees voor vervolging ontwaard worden in uw hoofde. Immers, blijkt voorts uit uw verklaringen dat u niet voor het eerst naar België wenste te komen. Uzelf en uw vrouw poogden tussen 2013 en 2015 tot driemaal toe een visum te bekomen voor Noorwegen en België (CGVS (I) p.13) waarbij u aangaf dat uw zoon in Noorwegen telkens een visum voor u probeerde te regelen (zie Verklaring DVZ, p.10, Punt 36). In 2013 mislukte uw poging daar uw aanvraag geweigerd werd door de Noorse Autoriteiten, doch in 2014 lukte dat wel voor uw vrouw die via een visum voor 45 dagen naar België is gekomen, waarna ze zondermeer terugkeerde naar uw regio (CGVS (I) p.13) compleet in lijn met de toeristische en familiale ambitie die u vermeldde. Dat u enkel in laatste instantie een vrees bij uzelf ontwaarde wordt ook duidelijk daar u zelf in 2014 geen visum wenste aan te vragen voor Europa, naar eigen zeggen om uw vrouw meer kans te geven een visum te verkrijgen (CGVS (I) p.13). Het mag verbazen dat indien u daadwerkelijk persoonlijk een vrees diende te koesteren in de periode 2013-2014, zoals u later zou aangeven aan het CGVS (CGVS (I) p.9-12), dit niet blijkt uit uw gedrag. Dat u na confrontatie verklaarde dat u in 2014 wel wenste te vertrekken maar dat uw visumaanvraag afgekeurd was (CGVS (II) p.9-10), staat in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen en verandert niets aan de inschatting van uw vrees. Immers gaf u aan pas in België in 2015 te beseffen dat u niet meer terug wenst te gaan naar Palestina daar u nu (pas) inziet hoe gevaarlijk het daar kan zijn voor u (CGVS (I) p.14).

Naast uw gedrag dient het CGVS na grondig onderzoek van de door u aangevoerde vrees, ook verder te besluiten dat vaagheden en discrepanties binnen uw verklaringen sterk doen twijfelen aan uw algemene geloofwaardigheid, al zeker de ernst van uw vrees.

Zo gooide u het ondanks uw eerdere aarzeling om asiel aan te vragen over een gans andere boeg bij de bespreking van uw asielmotieven en leek u uw vrees te willen overdrijven betreffende de problemen met Hamas en de bloedwraak die u vreesde. Betreffende de problemen met Hamas gaf u aan dat uzelf en uw achtergebleven gezin sinds 2007 tot en met 2015 meerdere malen per week, zo niet dagelijks, geconfronteerd werden met dreigtelefoontjes omwille van uw houding tegenover Hamas waarbij men u bedreigde en men uw vrouw steevast vroeg waar u zich bevond (CGVS (I) p.8-10 en (II) p.8). De secretaris van Fatah onder wie u werkte, N.(...) a.(...) S.(...), zou al in november 2007 zijn gevlucht (CGVS (II) p.8) en u zou te weten zijn gekomen dat bij gelijkaardige problemen in uw gemeente een man, N.(...) J.(...), is mishandeld waardoor hij verlamd is geraakt (CGVS (I) p.12). En toch gaf u aan de dreigtelefoons niet als erg bedreigend te hebben ervaren daar u in Israël kon werken en maar sporadisch naar huis kwam, u vond het maar woorden zonder concreet gevaar (CGVS (II) p.8-9), waardoor ook hier op zijn minst aan de ernst van uw vrees kan getwijfeld worden. Het is in uw situatie bovendien vreemd te noemen dat het hoofd van Fatah in Nablus stelde dat ze u niet konden beschermen, maar dat u daar blijkens uw houding niet zwaar aan tilde (CGVS (II) p.8), gelet dat uw directe baas wel gevlucht was uit het land (CGVS (II) p.8). Verder geeft u aan dat u tot oktober 2013

enkel telefonisch benaderd werd maar op 19 oktober werd u bijna ontvoerd en kon u maar ternauwernood ontsnappen aan uw belagers met een zwaargewonde vinger tot gevolg (CGVS (I) p.12), alsook zou uw huis zijn beschoten op 4 december 2014 waarop Hamasleden u nog persoonlijk opgebeld zouden hebben om u te bedreigen met de dood (CGVS (I) p.11-12 en CGVS (II) p.8). Bij deze uitlatingen zijn wel zeer sterke vragen te stellen. Niet in het minst dient gelet op het contrast met bovenstaande verklaringen dat u initieel geen asiel wenste aan te vragen in België. U heeft immers niet enkel een verantwoordelijkheid voor uzelf, u gaf aan dat u ook nog een vrouw en twee zonen heeft in de Westbank.

Er dient daarenboven aangestipt dat u vaag diende te blijven over de bescherming die u kreeg in de Westelijke Jordaanoever. U gaf aan dat u zich tot 2014 beschermd voelde (CGVS (I) p.8) waarbij u niet kon aanhalen waaruit die bescherming dan wel bestond daar u desgevraagd naar de aard van deze bescherming meteen aangaf dat u nooit beschermd werd (CGVS (I) p.8). Verder gaf u aan dat de beschermende kracht van uw schoonvader die ooit burgemeester was van uw dorp reeds tanende was (CGVS (I) p.11). Toch liet u even tevoren optekenen dat uw gezin zich beschermd weet in de Westbank door uw schoonouders en dat u enkel voor zichzelf een vrees heeft (CGVS (I) p.7-8). Dit dan weer in tegenstelling tot uw eerdere uitlating dat u meer vrees heeft voor uw zonen dan voor uzelf (CGVS (I) p.3) waarbij dient aangestipt dat alvast drie van uw vijf zonen een permanente verblijfsvergunning hebben in Europa sinds jaren en zij niet gevlucht zijn wegens uw problemen zoals u aangaf (CGVS (I) p.8). U gaf duidelijk aan dat niemand anders dan uzelf problemen had met Hamas in uw familie (CGVS (I) p.6). Er dient opgemerkt dat indien u of uw gezin daadwerkelijk een gegronde vrees dienen te koesteren, redelijkerwijs mag verwacht worden dat u deze eensluidend kan duiden. U slaagde daar door discrepanties en vaagheden niet in.

Ook verder zijn er vragen te stellen bij deze telefonische bedreigingen, de poging tot ontvoering en beschieting van uw huis. Zo valt het op dat u een concrete aanleiding noemt voor deze bedreigingen, namelijk de vergadering van 15 augustus 2007 en de verwijdering van Hamas uit de gemeenteraad, maar dat u geen vermoeden heeft wie (van Hamas) u dagdagelijks/wekelijks zou viseren. U diende volgens uw verklaringen klacht in te dienen tegen onbekenden en kon geen dader identificeren u desgevraagd (CGVS (I) p.12), doch lijkt het wel zeer vergezocht dat indien er een concrete aanleiding is en u werkelijk dagelijks of meerdere malen per week telefoons zou krijgen en gezien de door u beweerde incidenten, u hieromtrent totaal in het ongewisse blijft. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u effectieve inspanningen hebt ondernomen om te weten te komen wie hierachter zat/zaten, een gegeven dat toch enige verbazing wekt gezien de ernst van de door u beweerde bedreigingen. Het enige wat u in kader hiervan vermeldt is dat de verkozenen voor Hamas die de laan uit werden gestuurd uw (verre) familieleden zijn en dat ze u op het hart drukten dat ze niet op de hoogte waren van uw bedreigingen en zeiden dat het wellicht om meer radicale (Hamas-)leden ging (CGVS (I) p.14).

Daarenboven valt op dat u uw bedreigingen nergens kon staven met geloofwaardige documenten. U verklaarde beide bedreigingen (in 2013 en 2014) aan te hebben gegeven bij de politie maar kon niet voorzien in enige documenten (CGVS (I) p.12 en CGVS (II) p.7-8). U gaf aan ernstig gewond te zijn geraakt aan uw vinger toen men u probeerde te ontvoeren in oktober 2013 maar kon geen document ter staving hiervan aanbrengen (CGVS (I) p.12). Uw uitleg dat u deze documenten niet bij heeft gehouden omdat u dacht dat u ze niet meer nodig had (CGVS (I) p.12) komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, temeer de aard van de bedreigingen alsmaar ernstiger werd volgens uw verklaringen. Werd u eerst enkel telefonisch bedreigd, dan werd u in 2013 bijna ontvoerd en werd in 2014 uw eigenste huis beschoten (CGVS (I) p.9-12). De kans dat u deze laatste twee bedreigingen als niet zwaarwichtig zou bekijken, lijkt vrij gering. Waar u wel in een document voorzag, komt dit van Fatah in de regio Nablus en is dit gedateerd op 15 juli 2015, dus vlak voor uw vertrek naar België en waarin deze bevestigde dat u in conflict lag met aanhangers van Hamas (Zie Groene Map en CGVS (I) p.13 en CGVS (II) p.7). U gaf aan dat u de voorzitter van de regio Nablus van Fatah goed kende, gaf zijn naam en gaf aan dat u samenwerkte (CGVS (II) p.7). Verder gaf u aan dat uzelf en uw vader sociale bemiddelaars zijn voor Fatah in de regio Nablus, en uzelf 32 jaar lid was van Fatah in uw regio Nablus (CGVS (I) p.10), wat de waarde van dit document (zie Groene Map en CGVS (I) p.13), toch sterk ondermijnt, daar moet geacht worden dat u of uw kennissen in staat zijn zulk document op vraag op te laten stellen, wat de datum van het document 15 juli 2015 ook suggereert. Ook dient hierbij de vraag gesteld dat indien u niet wenste te vluchten uit de Westbank en enkel vanwege toeristische redenen naar België kwam, het best vreemd is dat u zulk papier zou verkrijgen wanneer u louter zou zijn langsgesegaan bij deze man om uw job/functie bij Fatah van bemiddelaar op te zeggen (CGVS (I) p.12).

Ook dient gesteld dat het door u aangemeten profiel in de Westbank in schril contrast staat tot de bijna dagelijkse bedreigingen die u beweerde te hebben ondergaan vanwege Hamas. Zo maakte u het CGVS duidelijk dat u niettegenstaande 32 jaar lid te zijn geweest van Fatah, enkel in het jaar 2007 rechtstreeks voor Fatah werkte (CGVS (I) p.10-11) en dit voor een periode niet langer dan een jaar (CGVS (II) p.7). U gaf duidelijk aan dat u niet de secretaris was van Fatah of van de gemeenteraad, maar eerder verkozen werd in uw rol als sociaal bemiddelaar en hierdoor in een soort kabinet onder de secretaris van Fatah tewerkgesteld werd (CGVS (II) p.5-6). Dat u geen rol speelde in de gemeenteraad zelf (CGVS (II) p.6), is consistent met uw geringe kennis over de werking van Fatah en de gemeenteraad in deze periode. Zo kon u niet verklaren wanneer de zesde en zevende conventie van Fatah plaatsvond (CGVS (I) p.11 en zie Blauwe Map: Al Monitor and Awsat.com). U gaf als verklaring aan maar één vergadering van Fatah nationaal te hebben bijgewoond (CGVS (I) p.11). Ook had u geen verklaring voor de ontstane discrepantie tussen uw verklaringen betreffende de gemeenteraad van uw dorp Beita die u indeelde in gemeenteraadsleden van Hamas en Fatah (CGVS (II) p.6-8) en de officiële versie van de verkiezingen van 2004 dat alle leden van de gemeenteraad van Beita in 2004 verkozen zijn op een lijst van onafhankelijken, zoals blijkt uit de officiële stukken (zie Blauwe Map: Central Elections Commission – Official results). Men kan zich wel degelijk inbeelden dat er daadwerkelijk een discrepantie kan ontstaan tussen een officieel verhaal en het werkelijke verhaal ter plekke, gelet op de lokale en nationale gevoeligheden binnen de Palestijnse gemeenschap en/of een wezenlijk verschil tussen de eerste en tweede ronde van verkiezingen. Het CGVS volgt uw redenering en die van uw advocaat hierin (CGVS (II) p.6-8). Dat u de namen kon opsommen van de gemeenteraadsleden alsook van het hoofd van de gemeenteraad die grotendeels overeenkomen met de officiële informatie (zie Blauwe Map: Beita Municipality website en Central Elections Commission- Official results) geeft aan dat u op de hoogte bent van de samenstelling van de gemeenteraad. Dat u dan weer niet op de hoogte bent van de ontstane discrepantie tussen de officiële resultaten en uw versie, correspondeert ook met uw aangeven dat u geen verantwoordelijkheid droeg en niet op de hoogte was van echte beslissingen op hoog niveau betreffende deze verkiezingen en werking van de gemeenteraad (CGVS (II) p.6-7). Immers ook bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2017 werd officieel een complete (onafhankelijke) lijst ingediend (zie Blauwe Map: Election Status 2017 - Central Elections Commission), en zijn er geen aparte partijen officieel vertegenwoordigd in de resultaten van het dorp Beita. Het is gelet op de geringe mate van verantwoordelijkheid die u opnam in het bestuur van Fatah in uw regio op dat moment in 2007 hoogst onwaarschijnlijk dat u, die voornamelijk vloerder was van beroep in de bouwsector waardoor u vaak wekenlang in Israël en niet in uw dorp was, zou aangesteld worden om zulke gevoelige informatie over te dragen in de overgangsperiode van 2007. U gaf immers aan dat het uw taak was om Hamas leden de beslissing mede te delen dat ze verplicht uit de gemeenteraad dienden te stappen (CGVS (II) p.6), wat om bovengenoemde redenen mag verbazen. Niettemin u sociaal bemiddelaar was, gaf u daarenboven bij het CGVS duidelijk aan 43 jaar lang in Israël te hebben gewerkt en gaf aan dat uw schoonvader zijn macht als voormalig burgemeester danig aangetast werd doordat hij in zijn bestuursperiode diende samen te werken met Israël. U gaf aan dat collaboratie gevoelig lag in uw functie van bemiddelaar waarbij u er vaak voor koos iemand niet te beschuldigen van collaboratie terwijl anderen hier minder omzichtig mee omgingen (CGVS (I) p.7-8). Kortom, net vanwege deze gevoeligheid en uw positie zou het ten zeerste verbazen dat Fatah uzelf naar voren zou schuiven om persoonlijk de Hamas leden te vragen/te eisen de gemeenteraad te verlaten (CGVS (II) p.6). Dat u, die een link heeft met Israël, hen daarbij zou bedreigen dat indien ze niet vrijwillig zouden opstappen woedende jeugd van Fatah hen met geweld zou verdrijven (CGVS (II) p.6), dient eveneens niet tot de doelstelling van een vreedevolle transitie, zodat weinig geloof gehecht kan worden dat uzelf net de persoon zou zijn die hoogst persoonlijk Hamas uit de gemeenteraad zou gezet hebben.

Ten slotte waar u een mogelijke bloedwraak zou vrezen (CGVS (I) p.6), u vreest bij terugkeer wel eens door Hamas te zullen worden gedood en dat uw zonen mogelijks uw dood zullen wreken (CGVS (I) p.6), dient opgemerkt dat ook dit niet kan overtuigen gezien bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan de door beweerde problematiek met Hamas. Bijgevolg heeft u deze door u aangehaalde vrees niet aannemelijk gemaakt.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ook de door u ingebrachte documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Waar deze betrekking hebben op uw identiteit en deze van uw zonen, dient te worden opgemerkt dat deze niet ter discussie staan. Waar de door u ingebrachte documenten betrekking hebben op uw medische toestand dient vermeld dat ook deze niet in twijfel getrokken wordt. Uw vliegticket en Jordaans betaalbewijs staven tot slot uw reisweg en hebben geen verdere uitwerking op uw relaas.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uw advocaat gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u reeds deze procedure doorloopt en u zich mits de verstrekking van documenten ook wenst te richten op deze procedure, ook al gaf u aan dat de asielprocedure voor u voordeliger zou zijn (CGVS (I), p.14 en CGVS (II), p.3).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de Israëlische operaties "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's monden manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten. Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëlische autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëlische premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, minstens van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar hem wordt verweten laattijdig een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, herhaalt verzoeker dat zijn zonen hem overtuigd hebben om deze procedure op te starten, dit gezien de slechte situatie in de Westbank, zijn politiek profiel en de problemen die hij heeft gekend. Verzoeker meent dat er *in casu* voldoende elementen zijn om zijn vrees voor vervolging geloofwaardig te beschouwen.

Verzoeker benadrukt voorts dat zijn profiel als Fatah-lid door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist. Hij heeft tijdens zijn gehoren immers aangetoond dat hij een vrij goede kennis heeft van de organisatie en van belangrijke leden van Fatah in de Westbank, dat hijzelf sinds vele jaren lid was van Fatah, dat hij in 2007 enkele maanden voor hen heeft gewerkt en dat hij een bekende figuur was in de regio. Verzoeker betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou het ongeloofwaardig zijn dat hij door Fatah-leiders werd uitgekozen om de beslissing waarmee de Hamas-leden in 2007 uit de gemeenteraad werden gezet mee te delen. Hij voert in dit verband aan: *"Echter, het is perfect logisch dat de verzoeker, die was een Fatah-lid voor 32 jaar en een man waarin de Fata-leiders vertrouwen hebben, was verkozen om dit gevoelige task te uitvoeren.*

Verzoeker heeft daarover veel uitleggingen geven tijdens zijn gehoor bij het CGVS (zie CGVS (I), pp. 10-11).

Het CGVS verwijt ook de verzoeker het onbreek van bewijzen.

Nochtans, heeft de verzoeker een officieel attest van de Fatah-autoriteiten voorgelegd, waarin het is expliciet geschreven dat hij heeft ernstige problemen met leden van Hamas ondergegaan.

Het CGVS mag niet zo'n bewijs ontkennen, noch ondermijnen. Dit document moet als een echt bewijs beschouwd worden.

Wat betreft de klachten aan de politie, verzoeker heeft al uitgelegd tijdens zijn gehoor dat hij wist niet, op het moment van zijn vertrek, dat hij zou zo'n documenten nodig hebben in Europa. Dat kan men begrijpen, vooral wanneer men weet dat aanvankelijk had de verzoeker geen wens om een asielaanvraag te indienen. Zijn gedetailleerde verklaringen over zijn klachten bij de politie moet genoeg beschouwd zijn om de geloofwaardigheid niet in vraag te stellen.

Er moet ook benadrukt worden dat omwille van de problemen dat hij heeft meegemaakt, maar ook van zijn medische problemen, de verzoeker heeft een fragiel psychologische toestand sinds enkele jaren. Dit moet ook in rekening houden voor de analyse van zijn verklaringen, en het was waarschijnlijk niet het geval in dit dossier.

Gezien al zijn gedetailleerde verklaringen, zijn fragiel psychologische toestand en de bewijs dat hij heeft voorgelegd, de geloofwaardigheid van de vervolgingen dat de bvverzoeker heeft al meegemaakt in zijn land van herkomst moet ook als vastgesteld worden geacht (zie CGVS (I), pp. 8-14 ; CGVS (II), pp 7-9). Daarom, en gezien al die bovenvermelde elementen, moest het CGVS het artikel 48/7 van de VW van 15.12.1980, die bepaalt dat "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen" toepassen." Verzoeker benadrukt hierbij nog dat zijn

verklaringen en de door hem neergelegde documenten overeenkomen met de objectieve informatie uit verschillende internationale bronnen, waaruit blijkt dat Hamas Fatah-leden blijft vervolgen, vooral in de Gazastrook waar Hamas sinds 2007 aan de macht is, maar ook in de Westbank waar ze tegenstanders zijn. Verzoeker verwijst in dit verband naar stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift (United States Department of State, *2016 Country Reports on Human Rights Practices - The Occupied Territories*, 3 March 2017).

Tot slot gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever, die naar zijn mening zo ernstig is dat er een reëel risico op een ernstige bedreiging bestaat indien hij naar deze regio moet terugkeren. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf erkent dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever momenteel echt problematisch is. Uit de stukken 4 tot 8 toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt bovendien dat de veiligheidssituatie ernstiger is dan wordt beschreven door het Commissariaat-generaal, aldus verzoeker, die meent dat hem daarom minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het *“2016 Country Reports on Human Rights Practices - The Occupied Territories”* van United States Department of State van 3 maart 2017, het artikel *“West Bank violence flares after recent calm”* van CNN van 17 september 2016, het artikel *“Violence Flares With 4 Attacks on Israelis in Jerusalem and West Bank”* van The New York Times van 16 september 2016, het artikel *“Israeli forces killed 31 Palestinian youths in the occupied West Bank in 2016”* van Mondoweiss van 27 december 2016, het document *“The situation in the Middle East, including the Palestinian Question”* van United Nations Security Council van 23 november 2016, het document *“List of violent incidents in the Israeli-Palestinian conflict, January-June 2017”* van Wikipedia en een attest van Gezondheidscentrum voor vluchtelingen dd. 22 maart 2017.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij aangaf dat hij initieel persoonlijk geen asiel wenste aan te vragen bij zijn aankomst in België op 27 juli 2015, dat zijn doel was een familiebezoek te brengen aan drie van zijn vijf zoons die zich reeds zeven tot negen jaar in België en Noorwegen bevinden en dit met een (toeristisch) visum van twee maanden met de bedoeling nadien terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever en dat de bedoeling van zijn reis naar Europa was zichzelf te ontspannen, de wereld te ontdekken en rond te reizen in België en Noorwegen, hij hierbij aangaf dat hij zijn risico op dood of ziekte in de Westbank niet hoger inschatte dan in België gelet op zijn leeftijd, doch hij ging twijfelen aan deze bevindingen omdat zijn zoons in België erop aandrongen een asielaanvraag in te dienen voor zijn veiligheid en hij uiteindelijk bijna twee maanden na zijn aankomst in België inging op hun vraag om asiel aan te vragen, uit welk gedrag geen gegronde vrees in zijn hoofd kan ontwaard worden, (ii) hij aangaf dat hij en zijn achtergebleven gezin sinds 2007 tot en met 2015 meerdere malen per week, zo niet dagelijks geconfronteerd werden met dreigtelefoontjes omwille van zijn houding tegenover Hamas, dat de secretaris van Fatah onder wie hij werkte al in november 2007 was gevlucht en dat bij gelijkaardige problemen in zijn gemeente een man is mishandeld waardoor hij verlamd is geraakt doch aan de ernst van zijn vrees kan getwijfeld worden daar hij aangaf de dreigtelefoons niet als bedreigend te hebben ervaren daar hij in Israël kon werken en hij maar sporadisch naar huis kwam, het in zijn situatie bovendien vreemd te noemen is dat het hoofd van Fatah in Nablus stelde dat ze hem niet konden beschermen maar hij daar blijkens zijn houding niet zwaar aan tilde en, gelet op zijn verklaringen dat hij initieel geen asiel wenste aan te vragen in België sterke vragen te stellen zijn bij zijn uittalingen dat hij op 19 oktober 2013 bijna werd ontvoerd, dat zijn huis op 4 december 2014 werd beschoten en dat Hamasleden hem hierop nog persoonlijk hebben opgebeld om hem met de dood te bedreigen, (iii) hij vaag diende te blijven over de bescherming die hij kreeg in de Westelijke Jordaanoever, (iii) hij geen vermoeden heeft wie (van Hamas) hem dagelijks/wekelijks zou viseren doch het zeer vergezocht is dat indien er een concrete aanleiding is en hij werkelijk dagelijks of meerdere malen per week telefoons zou krijgen en gezien de door hem beweerde incidenten, hij hieromtrent totaal in het ongewisse blijft en het gezien de ernst van de door hem beweerde bedreigingen verbazing wekt dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij effectieve inspanningen heeft ondernomen om te weten te komen wie hierachter zat/zaten, (iv) hij zijn bedreigingen nergens kon staven met geloofwaardige documenten, zoals wordt toegelicht, (v) het door hem aangemeten profiel in de Westbank in schril contrast staat tot de bijna dagelijkse bedreigingen die hij beweerde te hebben ondergaan vanwege Hamas, het gelet op de geringe mate van verantwoordelijkheid die hij opnam in het bestuur van Fatah in zijn regio in 2007 hoogst onwaarschijnlijk is dat hij, die voornamelijk vloerder was van beroep in de bouwsector waardoor hij vaak wekenlang in Israël en niet in zijn dorp was, zou aangesteld worden om Hamasleden de beslissing mede te delen dat ze verplicht uit de gemeenteraad dienden te stappen en dat hij, die een link heeft met Israël, hen daarbij zou bedreigen dat indien ze niet vrijwillig zouden opstappen woedende

jeugd van Fatah hen met geweld zou verdrijven niet tot de doelstelling van een vredevolle transitie dient zodat weinig geloof kan worden gehecht dat hijzelf de persoon zou zijn geweest die hoogst persoonlijk Hamas uit de gemeenteraad zou gezet hebben, (vi) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problematiek met Hamas, hij de door hem aangehaalde vrees voor een mogelijke bloedwraak evenmin aannemelijk maakt, (vii) de door hem ingebrachte documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (viii) de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en (ix) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 september 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Westelijke Jordaanoever is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij jarenlang bedreigd en gevisieerd zijn geweest door Hamas.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt geoordeeld tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker opmerkt dat zijn zonen hem overtuigd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaringen, waarmee hij echter geen valabele uitleg biedt voor zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming, noch voor het feit dat hij initieel niet de intentie had om zich te beroepen op internationale bescherming doch hij integendeel de bedoeling had om na een bezoek aan zijn zonen in België en Noorwegen naar de Westelijke Jordaanoever terug te keren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Ten eerste gaf u aan dat u initieel persoonlijk geen asiel wenste aan te vragen bij uw aankomst in België, i.c. op 27 juli 2015 (CGVS (I) p.13). Uw doel was immers een familiebezoek te brengen aan drie van uw vijf zoons die zich reeds zeven tot negen jaar in België en Noorwegen bevinden, en dit met een (toeristisch) visum van twee maanden met de bedoeling nadien terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever (CGVS (I) p.13). U stelde expliciet dat de bedoeling van uw reis naar Europa was uzelf te ontspannen, de wereld te ontdekken, dat u wilde rondreizen in België en Noorwegen gelet dat het uw eerste vlieguren zouden zijn (CGVS (I) p.13). U gaf aan dat u uw risico op de dood of ziekte in de Westbank niet groter inschatte dan in België gelet op uw leeftijd (CGVS (I) p.13). Doch, omdat uw zoons in België erop aandrongen een asielaanvraag in te dienen voor uw veiligheid, ging u twijfelen aan deze bevindingen en uiteindelijk ging u op hun vraag in om asiel aan te vragen (CGVS (I) p.12-13). U diende bijna twee maanden na uw aankomst in België, i.c. op 15 september 2015, een asielaanvraag in (zie Verklaring DVZ, p.11, Punt 37). Uit dit gedrag op zich kan geen gegronde vrees voor vervolging ontwaard worden in uw hoofd. Immers, blijkt voorts uit uw verklaringen dat u niet voor het eerst naar België wenste te komen. Uzelf en uw vrouw poogden tussen 2013 en 2015 tot driemaal toe een visum te bekomen voor Noorwegen en België (CGVS (I) p.13) waarbij u aangaf dat uw zoon in Noorwegen telkens een visum voor u probeerde te regelen (zie Verklaring DVZ, p.10, Punt 36). In 2013 mislukte uw poging daar uw aanvraag geweigerd werd door de Noorse Autoriteiten, doch in 2014 lukte dat wel voor uw vrouw die via een visum voor 45 dagen naar België is gekomen, waarna ze zondermeer terugkeerde naar uw regio (CGVS (I) p.13) compleet in lijn met de toeristische en familiale ambitie die u vermeldde. Dat u enkel in laatste instantie een vrees bij uzelf ontwaarde wordt ook duidelijk daar u zelf in 2014 geen visum wenste aan te vragen voor Europa, naar eigen zeggen om uw vrouw meer kans te geven een visum te verkrijgen (CGVS (I) p.13). Het mag verbazen dat indien u daadwerkelijk persoonlijk een vrees diende te koesteren in de periode 2013-2014, zoals u later zou aangeven aan het CGVS (CGVS (I) p.9-12), dit niet blijkt uit uw gedrag. Dat u na confrontatie verklaarde dat u in 2014 wel wenste te vertrekken maar dat uw visumaanvraag afgekeurd was (CGVS (II) p.9-10), staat in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen en verandert niets aan de inschatting van uw vrees. Immers gaf u aan pas in België in 2015 te beseffen dat u niet meer terug wenst te gaan naar Palestina daar u nu (pas) inziet hoe gevaarlijk het daar kan zijn voor u (CGVS (I) p.14).”* Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert daarnaast aan dat zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten overeenkomen met de objectieve informatie uit verschillende internationale bronnen, waaruit blijkt dat Hamas Fatah-leden blijft vervolgen, vooral in de Gazastrook waar Hamas sinds 2007 aan de macht is, maar ook in de Westbank waar ze tegenstanders zijn. Hij kan echter niet worden gevolgd waar hij meent zijn betoog kracht te kunnen bijzetten met een verwijzing naar stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift (United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices - The Occupied Territories, 3 March 2017), waaruit hij de volgende zin citeert: *“Human rights abuses under Hamas included security forces killing, torturing, arbitrarily detaining, and harassing opponents, including Fatah members and other Palestinians with impunity.”* De betreffende passage handelt immers over mensenrechtenschendingen door Hamas in de Gazastrook en hieruit kan, in tegenstelling tot wat verzoeker verkeerdelijk lijkt te menen, op geen enkele wijze blijken dat Hamas ook in de Westelijke Jordaanoever, onder bestuur van de Palestijnse Autoriteit (gebieden A en B) en Israël (gebieden B en C), Fatah-leden vervolgt.

Voor het overige komt verzoeker in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in en verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen en door hem neergelegde documenten, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermogt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog wijst op zijn fragiele psychologische toestand, ter staving waarvan hij een psychologisch attest dd. 22 maart 2017 aan het verzoekschrift voegt, benadrukt de Raad dat uit dit attest niet blijkt dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het door verzoeker voorgelegde psychologisch attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in dit attesten zijn van dien aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Waar u wel in een document voorzag, komt dit van Fatah in de regio Nablus en is dit gedateerd op 15 juli 2015, dus vlak voor uw vertrek naar België en waarin deze bevestigde dat u in conflict lag met aanhangers van Hamas (Zie Groene Map en CGVS (I) p.13 en CGVS (II) p.7). U gaf aan dat u de voorzitter van de regio Nablus van Fatah goed kende, gaf zijn naam en gaf aan dat u samenwerkte (CGVS (II) p.7). Verder gaf u aan dat uzelf en uw vader sociale bemiddelaars zijn voor Fatah in de regio Nablus, en uzelf 32 jaar lid was van Fatah in uw regio Nablus (CGVS (I) p.10), wat de waarde van dit document (zie Groene Map en CGVS (I) p.13), toch sterk ondermijnt, daar moet geacht worden dat u of uw kennissen in staat zijn zulk document op vraag op te laten stellen, wat de datum van het document 15 juli 2015 ook suggereert. Ook dient hierbij de vraag gesteld dat indien u niet wenste te vluchten uit de Westbank en enkel vanwege toeristische redenen naar België kwam, het best vreemd is dat u zulk papier zou verkrijgen wanneer u louter zou zijn langsgeslagen bij deze man om uw job/functie bij Fatah van bemiddelaar op te zeggen (CGVS (I) p.12).”* en *“Ook de door u ingebrachte documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Waar deze betrekking hebben op uw identiteit en deze van uw zonen, dient te worden opgemerkt dat deze niet ter discussie staan. Waar de door u ingebrachte documenten betrekking hebben op uw medische toestand dient vermeld dat ook deze niet in twijfel getrokken wordt. Uw vliegticket en Jordaanse betaalbewijs staven tot slot uw reisweg en hebben geen verdere uitwerking op uw relaas.”* Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten bij die deze beoordeling kunnen ombuigen. De Raad wijst er te dezen nog op aan dat voorgelegde documenten, in het bijzonder het attest van Fatah, slechts bewijswaarde kan worden verleend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht het volgende opmerkt: *“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uw advocaat gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat u reeds deze procedure doorloopt en u zich mits de verstrekking van documenten ook wenst te richten op deze procedure, ook al gaf u aan dat de asielprocedure voor u voordeliger zou zijn (CGVS (I), p.14 en CGVS (II), p.3).”*

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Situation sécuritaire.*" van 21 augustus 2017 dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert is naar het oordeel van de Raad echter niet voldoende actueel om een correcte inschatting te kunnen maken van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever en aldus van verzoekers eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 september 2017 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS